

δμως σὲ ἄλλα χέρια αὐτὰ τὰ ζωηρὰ καὶ γερὰ τραγούδια θὰ εἶχανε δημιουργήσει ἓνα ποίημα ἀληθινὰ ἔθνικο. Γιατὶ πάντα μᾶς ἀφήνουν νὰ νοιώσουμε πῶς μὲ τὸν ὑμνημένον ἥρωα, χαλαστὴ τῶν θερίων καὶ τῶν ληστῶν συμβολίζουνε τὸν αἰώνιο καὶ ἀκατάπαυστο ἀγῶνα τοῦ ἑλληνισμοῦ κατὰ τῶν μουσουλμάνων.

P. E. PAVOLINI

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Μ. ΜΥΡΑΤ

Μὲ τὸ ξακουσμένο ἔργο τοῦ Ροστάν ἢ νεσελληνική σκηνὴ ἀπόχτησε τὸν καλλιτέχνη της. Τὸ Μήτσο Μυράτ. Ο Θωμᾶς Οἰκονόμου εἶναι «δάσκαλος», κ' ἔτσι δὲ λογαριάζεται, εἶναι «ἐκτός συναγωνιμοῦ». Καὶ μένει μόνος, γιὰ τὴν ὄρα, ὁ Μυράτ.

Εἶδες τὸν Κοκλὲν στὸ ρόλο τοῦ Συρανό; Ξέχασέ τονε. Ἄφισε καταμέρος καὶ τὴ γκρίνια τοῦ Ρωμιοῦ, νὰ μὴν τοῦ ἀρέσει τίποτε, νὰ βρῖσκει ξυνὸ καὶ τὸ πιὸ γλυκὸ κρασί, ἅμα τοῦ προσφέρνεται σὲ δικό του ποτήρι, σὲ ποτήρι κατασκευασμένο στὸν τόπο του καὶ ἀπὸ συντοπίτη του τεχνίτη — ἄφισε καταμέρος καὶ τὴν ἄλλη δὲ ἀρρώστεια μας, νὰν τάρνιούμαστε δλα γιὰ νὰ φαινόμεστε ἐμεῖς τάχα πῶς κάτι εἴμαστε, νὰν τὰ βρῖσκουμε δλα ἀτεχνα, γιὰ νὰ δείχνουμε τάχατες πῶς κατέχουμε ἐμεῖς τὰ μυστικά της Τέχνης, — μὲ λίγα λόγια νὰ, πάψε ἐπιτέλους νᾶσαι Ρωμιὸς καὶ γίνου γιὰ μιὰ στιγμή **ἄνθρωπος** καὶ ὕστερα ἔλα νὰ κουβεντιάσουμε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Μυράτ στὸ Συρανό.

Πάρτε με γιὰ χυδαῖο καὶ ἀμόρφωτο χωριάτη, μὰ δὲ θὰ πάψω νὰν τὸ φωνάζω πῶς ἀπὸ τὴ βραδιά πού εἶδα τὸ Μυράτ Συρανὸ περηφανεύομαι σὰ Ρωμιός... καὶ σὰν ἄντρας. Δυὸ γυναῖκες μεσουρανοῦνε σήμερα στὸ θεατρικὸ μας οὐρανό. Διάβολε! Χρειαζότανε κ' ἓνας ἄντρας πλάι τους — καὶ βρέθηκε.

ΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

Ἐνα παιδάκι τετραπέρατο, ἓνας τσαχπινάκος, ὁ Γιώργος Παπᾶς, ἐννιά χρονῶνε βερζεβούλης, σκάρωσε ἓνα δραματάκι ἥρωϊκὸ — καὶ κάπως κωμικὸ, — τὸ «Μεσολόγγι» καὶ τὸ παράστησε μ' ἄλλα παιδάκια συνομιληκὰ του ἓνα δειλινὸ στὸ θέατρο Κυβέλης.

Γράψανε οἱ φημερίδες σωρὸ πράματα, ἔξυπνα καὶ κουτά, γι' αὐτὴ τὴν παράσταση, χωρατέψανε, σοδαρευτήκανε, κοροιδέψανε, μὰ κείνο πούπρεπε νὰ δοῦνε καὶ νὰ ποῦνε, δὲν τὸ εἶδανε καὶ δὲν τὸ εἶπανε. Πῶς τὸ δραματάκι τοῦ Παπαδάκου ἔχει ἓνα χάρισμα μεγάλο, ζηλευτό, πού θὰν τὸ λαχταροῦσε κ' ἓνας Παντελίδης καὶ Ἄβερῶφειος συγγραφέας — καὶ τὸ χάρισμά του εἶναι ἡ **λογικὴ σειρά** πού κρύβεται κάτου ἀπὸ τὸν παιδιάτικο διάλογό του καὶ ἀπὸ τὶς κωμικοτραγικὲς σκηνές του.

Καὶ γιὰ νὰ ὑπάρχει λογικὴ σειρά, ἀπόδειξη τρανὴ πῶς κανένας μεγάλος δὲν ἔβαλε τὸ χέρι του σ' αὐτὸ τὸ παιδιάτικο διαβολούργημα.

Τὰ ἴδια μποροῦνε νὰ εἰπωθοῦνε καὶ γιὰ τὴν κωμωδία «Ὁ Συνταγματάρχης» πού τὴν ἔγραψε ὁ κ. Ἀλέξαντρος, ὁ ἑφταχρονίτης γιὸς τῆς κ. Κυβέλης.

Ὁ «Συνταγματάρχης» παραστάθηκε τὸ ἴδιο δειλινό, ὕστερ' ἀπὸ τὸ «Μεσολόγγι». Τὸ «Γιὰ τὴν τιμὴ τῆς ἀδερφῆς» τοῦ κ. Κ. Μιχαλόπουλου παραστάθηκε ἄλλο βράδι στὸ «Ἀθήναιο».

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΤΗΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ (*)

Η ΚΕΡΑ

Κοίταξε Ἀσήμω ποιὸς χτυπάει στὸ παραθύρι ;
(Ἄλλη δούλα ἔρχεται στὸ παράθυρο τάνοι-
γει καὶ μιλεῖ μέναν ἀπόξω).

Η ΑΣΗΜΩ (ἀπὸ τὸ παράθυρο)

Κερά μου λέει καὶ ἀφτὸς γιὰ ἓν' ἄλλο ἀγόρι.

Η ΚΕΡΑ

Τίνος ;

Η ΑΣΗΜΩ

Τοῦ χτίστη τοῦ χωριοῦ.

Η ΚΕΡΑ

Δὸς μου ἀπὸ κεῖ τὴ λάσπη.
(Ἡ Ἀσήμω φέρνει μιὰ πλαδένα μὲ λάσπη. Ἡ Κε-
ρὰ ἀγκιζοντας τὴ λάσπη μὲ τὰ δάχτυλά
της σὰ νὰ τὴν ἐζύμονε).

Νὰ κάνει τὸ,τι κάνω τόρα.

Η ΑΣΗΜΩ (δυνατὰ στὸ παράθυρο)

Κι ἀφτὸς χτίστης !

(τὸ κλεῖ καὶ ξανάρχεται στὴ θέση της).

ΟΙ ΔΟΥΛΕΣ (μαζὶ ὅλες)

Ἀφέντισα καμαρωμένη κ' ἠλιογεννημένη
τὸν Ἥλιο πού ἔχεις πρόσωπο καὶ τὸ Φεγκάρι ἀστήθι

(*) Κοίταξε ἀριθ. 480, 481 483, 484 καὶ 485.

ἀπάνου σὰ τριαντάφυλα κι ἀπάνου σὰ μιμίτσια
παίξε μας τὸ χρυσόμηλο σὰ κρινοδάχτυλά σου.

(Ἡ Κερά κάνει νὰ παίξει τὸ χρυσόμηλο·
Ξαναχτυπάνε τὸ παράθυρο).

Η ΚΕΡΑ (μὲ θυμὸ)

Ποιὸς εἶναι πάλε ; Κοίτα μιὰ στιγμὴ Κρουστάλω.

(Τρίτη δούλα ἔρχεται στὸ παράθυρο τάνοί-
γει και μιλεῖ μέναν ἀπόξω).

Η ΚΡΟΥΣΤΑΛΩ (ἀπὸ τὸ παράθυρο)

Κερά μου κι ἄλλη γένα.

Η ΚΕΡΑ (φουρκισμένη)

Τόρα θὰν τῆς δείξω !

Κρουστάλω φέρε μου ἀπὸ κεῖ γλήγορα ξίδι.

(Ἡ Κρουστάλω φέρνει ἓνα μπουκαλάκι μὲ ξίδι. Ἡ

Κερά φέρνοντας στὸ στόμα της τὸ μπουκαλάκι
καὶ ξινίζοντας τὰ μούτρα της).

Ὅποιου κι ἂν εἶναι ἡ γένα πίκρες τῆς σταλάζω.

Η ΚΡΟΥΣΤΑΛΩ (δυνατὰ στὸ παράθυρο)

Πὼς εἶναι ἡ γλύκα δὲ θὰν τὴν ἰδεῖ ποτές της !

(τὸ κλεῖ κ' ἔρχεται στὴ θέση της).

ΟΙ ΔΟΥΛΕΣ (δλες μαζι)

Ἄφέντρα στὸ παλάτι σου χρυσὲς καντίλες φέγκουν
καὶ στένουν χρυσοστέφανο μὲς τὰ χρυσὰ μαλιά σου.

Ἄφ τὰ χρυσὰ παπλόματα πὺ σάπαλοσκεπάζουν
παίξε μας τὸ χρυσόμηλο μὲς τὰσημένια χέρια.

(Ἡ Κερά πετάει τὸ χρυσόμηλο νὰρχίσει τὸ παι-
χνίδι της. Ὁ Γιανάκης δρμάει ἄξαφνα ἀπὸ
τὴν πόρτα καὶ τὸ πιάνει αὐτό. Οἱ Δούλες
ἀλαφιάζονται καὶ παραμερίζουν).

Η ΚΕΡΑ (ἀλαφιασμένη)

Ποιὸς εἶν' ἀφτὸς πὺ μᾶρπαξε τὸ χρυσὸ μῆλο ;

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (γεναία)

Ἐγὼ εἶμαι ! Ἐγὼ καὶ τὸ κρατῶ καὶ δὲ στὸ δίνω.

Η ΚΕΡΑ

Δὸς μου τὸ πίσω καὶ φλουριὰ θὰ σὲ γιομίσω.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Φωτιά νὰ κάψει τὰ φλουριὰ καὶ τὰ χρυσὰ σου.

Η ΚΕΡΑ

Ἡ Στρίγκλα ἡ ἀδερφή μου σῆχει ὀρμηνεμένο.

δὸς μου το πίσω καὶ τὴ μοῖρα σου θάλαξω....

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Δὲ μὲ φοβίζει ἀφέντισα τὸ ριζικό μου

κι οἷτε τὴν ἀπονιά σου ἦρθα νὰ σοῦ χαλάσω.

Η ΚΕΡΑ

Δὸς μου το πίσω κι ὅ,τι θέλεις ζήτησέ μου....

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Ἄκου λοιπὸν ἀφέντρα. Θέλω νὰ μοῦ δείξεις

τὸ μονοπάτι πὺ θὰ βρῶ τὴν Ἀνεράηδα

τοῦ βουνοῦ καὶ τὸ μῆλο σοῦ τὸ ξαναδίνω.

Η ΚΕΡΑ

Τὴν Ἀνεράηδα τοῦ βουνοῦ γυρέβεις τόρα ;

(κοιτάζοντάς τον καὶ κουνιώντας τὸ κεφάλι της)

Δὲ μοῦ γιομίζουμε τὰ κότσια σου ὡς τὸ τέλος....

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Τὸ δρόμο νὰ μοῦ δείξεις (εἰρωνικὰ) κι ἄσ' τὴν ψυχο-
[πόνια....

Η ΚΕΡΑ

Κυλά ! νὰ πάρεις τὸ δεξὶ τὸ μονοπάτι

πὺ θὰ σὲ βγάλει πέρα στοῦ Ἀσπρου τὸ γιοφύρι !

Ἐκεῖ σὰ φτάσεις νὰ κρυφτεῖς πίσω στοὺς σκίνους

κι ὄντας θὰ βγοῦν οἱ Ἀνεράηδες νὰ χορέψουν

νὰ μὴ βιαστεῖς ἀφ τὴν ἀρχὴ μόνε στὸ τέλος

πὺ θὰρχινήσουν τὰ κοκόρια νὰ λαλάνε

νὰ βγεῖς μὸρμη καὶ νὰ χυθεῖς μὲς τὸ σωρό τους

καὶ τὴν ὠριοστεφανομένη μὲ θυμάρια

ἐκείνη ἐσὺ νὰδράξεις καὶ μὴν τὴν ἀφίνεις

μὴ φοβηθεῖς καθόλου καὶ θὰν τὴν κερδίσεις

ἐκείνη εἶναι ἡ Νεράηδα τοῦ βουνοῦ πὺ θέλεις.

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ

Κερά κι Ἀφέντρα πάρε τὸ χρυσὸ σου μῆλο.

(τὸ πετάει καὶ χάνεται ἀπὸ τὴν πόρτα).

—><—

Ὁ Ἀσπροπόταμος κατεδαίνει ὀρμητικὸς. Βα-
θειὰ φαίνεται τὸ γιοφύρι τοῦ Μανώλη στὴ σκοτεινιά
τοῦ μεσονυχτιοῦ. Στὴ δεξιὰ ἀκροποταμιὰ τοῦ Ἀ-
σπρου στὴ χλοημένη πλατωσιὰ οἱ Νεράηδες τῆς
στεριᾶς κ' οἱ Νεράηδες τοῦ γιாலοῦ ἀσπροφορεμένες
μόλις ἔχουν βγεῖ ἀπὸ τὸ λουτρό τους καὶ συγυρί-
ζονται. Πέρα στοὺς σκίνους φαίνεται κρυμμένος ὁ
Γιανάκης.

ΜΙΑ ΝΕΡΑΗΔΑ (προσκαλώντας τὴς ἄλλες)

Ἐλάτε νύφες τῆς στεριᾶς καὶ νύφες τοῦ πελάγου

σὰ νερὰ τοῦ Ἀσπροπόταμου δροσολουσμένες νύφες

ἐλάτε ἐμπάτε στὸ χορὸ πέρα ὁ Χριστὸς γενιέται.

Ἀφείστε τόρα τὴν ὄχτριτες καὶ τὸ Σάββατο ἐδῶ εἶναι.

Τόρα στῆς ἀκροποταμιᾶς τὴν ἀνθισμένη ἀλτάνα

δόστε ἀδερφὲς τὰ χέρια σας καὶ τὸ χορὸ ἀρχινάτε

γιατὶ σὲ λίγο τᾶκραχτα μεσάνυχτα σημαίνουν

μὲ τὴ λαλιά τοῦ πετεινοῦ μὲ τὴ στριγκιὰ φωνὴ του

(Πιάνονται δλες οἱ Νεράηδες καὶ χορέδουν τὸν ἀε-

ρικὸ χορὸ τους. Ἀκούγεται μιὰ εὐράνια ἀρμονία.

Η ΝΕΡΑΗΔΑ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ (σέρνοντας τὸ χορὸ

Ἐχω βασιλείο τὴς κορφῆς ἔχω καὶ τὰ στεφάνια

κ' ἐμένα πρωτοχαιρετάει ὁ Γῆλιος (*) σὰν ξυπνάει

(*) Δυπάμαι πὺ θὰ μιλήσω γιὰ γλωσσολογικὸ ζήτημα
Καὶ τὸ κάνω ὅχι γιατί μοῦ κατηγορήσαν ἄλλοτε τὸν τύπο «
Γῆλιος», ὅσο γιὰ νὰ πῶ τὴν αἰσθητικὴ γλύκα πὺ μοῦ δίνε
ὁ «Γῆλιος» γιατί νιώθω νὰ κατέχει μέσα του καὶ τὴ Γῆς ἔτσι
ἴσως νὰ στηρίζεται πὺ καλὰ ὁ τύπος «ὁ Νήλιος» δὲν τὸ ξε
τάξω. Μὰ τὰ δύο ὄντα Γ καὶ Δ τὰ βρῆκα τόσες φορές νὰ
τάνεχεται ἡ Ρωμέικη ψυχὴ κὲδῶ μάλιστα πὺ μόλις ἀκούγε
ται ἀφτὸ τὸ Γ.

και γὰ τὸν στερνοχαιρειτῶ μὲς τὸ βασιλεμά του.
 Παλάτια ἔχω κρουστάλινα μὲ πάγους καὶ μὲ χιόνια
 πὸν πόδι δὲν τὰ πάτησε καὶ μάτι δὲν τὰ ξέρει
 κι οὔτε ὁ Ἄητος δὲ μπόρεσεν ἴσα μὲ κεῖ νάνεβει.
 Ἔχω μπαξέδες πλουμιστοὺς μὲ θρούμπι μὲ θυμάρι
 πὸν ἡ μυρουδιά τους χύνεται κι ἀνοίγει τὴν καρδιά μου.
 Ἔχω βρυσούλες δροσερὲς καὶ γάργαρες ἀνάβρες
 πὸν οἱ πιστικοὶ τὰ πρόβατα φέρνουνε καὶ ποτίζουν.
 Ἔχω νελάτια θεόρατα κισοπεριπλεγμένα
 κ' οἱ λυγερὲς στὸν ἥσκιο τους πὼς καρδιοκαρτεράνε
 νὰ κρυφοκουβεντιάσουνε μὲ τὸν τραγουδιστὴ τους
 πὸν ἀπὸ μακριὰ ἡ φλογέρα του στίς ράχες ἀντηχάει.
 Κ' ἔχω καὶ τάξετίμητο μῶλειπε δαχτυλίδι
 νὰν τὸ φορῶ στὸ χέρι μου κ' ἡ Νύχτα νὰ ζουλέβει
 καὶ νὰ μοῦ λέει: Καλοκυρὰ βγάλτο τὸ δαχτυλίδι
 ἔχεις καὶ τὸν Ἀβγερινὸ καὶ τὸν Ἀποσπερίτη
 στὰ μάτια σου ἄφισε καὶ μὲν τὴν ἔρημη τὴν Πούλια.
 Ὅρμαίει ὁ Γιανάκης ἀπὸ τὴν κρυψώνα του καὶ
 τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλιά της τὰ ὠριοστεφανομέ-
 να μὲ θυμάρια καὶ τὴ σφίγκει δυνατά. Οἱ ἄλλες Νε-
 ράηδες τὰ χάνουν ἀπὸ τὴν ἀξαφνιὰ ἀφίνουν τὸ χορὸ
 καὶ παραμερίζουν τρομασμένες. Παλέθει ἡ Νεράηδα
 τοῦ βουνοῦ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὸ σφιζιμο τοῦ Γιανάκη
 μὰ τοῦ κάκου. Τὴ σφίγκει ἐκεῖνος ἀφοδα ὀλοένα
 περσότερο καὶ κείνη χωρὶς νὰ μιλεῖ πιά καθόλου ἀρ-
 χίζει νὰ μεταμορφώνεται καὶ γένεται σκυλί. Ὁ Για-
 νάκης δὲν τὴν ἀφίνει. Γίνεται φίδι· ὁ Γιανάκης τὴν
 κρατάει σφιχτότερα. Γίνεται φωτιά κι ὁ Γιανάκης
 ἀτάραχος χαμογελάει. Ἀκούγεται ἀπὸ μακριὰ ἡ
 λαλιὰ τοῦ πετεινοῦ καὶ πάθει ἡ μουσική.

ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΝΕΡΑΗΔΕΣ

Ὁ πετεινὸς ἐλάλησε! Πά' ἡ ἀδερφή μας!...
 (ἐπλόνουν τὰ μαγνάδια τους καὶ χάνουνται. Ἡ Νε-
 ράηδα τοῦ βουνοῦ λαβαίνει τὴν πρώτη της
 μορφή καὶ στέκεται συμαζομένη).

Ο ΓΙΑΝΑΚΗΣ (ἀφίνοντάς τη)

Σὺ εἶσαι ἡ Νεράηδα τοῦ βουνοῦ ;
 (Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Τὴ νύχτα ὁ ἀγέρας στὰ παράθυρά μου
 Τῶπε· δὲ σώθηκαν τὰ βάσανά μου.—
 Τί; Δὲ σωθήκανε; Θάρθουνε κι ἄλλα; —
 «Τώρα περίμενε τὰ πιὸ μεγάλα!»

Τὰ ὄνειρα σβύσανε κ' ἔφεξ' ἡ ἀλήθεια,
 Κι ὄλα τὰ σκόρπισε τὰ παραμύθια·
 Τώρα πιά τίποτα δὲ μὲ τρομάζει. —
 «Ὁ Χρόνος ἔρχεται κι ὄλα τ' ἀρπάζει!»

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν
 Κρήτη ἀρ. 10. Γιὰ τὸ ἔξωτερικὸ φρ. γρ. 12,50.—Γιὰ
 τίς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τριμηνες συντρομῆς (3 δρ
 τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν
 προπλερώσει τὴν συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο. — Τὰ περυσμένα φύλλα που-
 λιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὄλα τὰ κίосκια, καὶ στίς ἐπαρ-
 χίες σ' ὄλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Ο ΨΕΥΤΟΜΩ·Υ·ΣΗΣ (*)

Προσέχετε ἀπ' τοὺς ψευτοπροφήτες,
 ποὺ σὰς ἔρχονται μὲ φορέματα προ-
 δάτων, κ' εἶναι ἀπὸ μέσα λύκοι ἀρ-
 παχτικοί. Ἀπ' τοὺς καρπούς τους θὰν
 τοὺς νιώστε.

Εὐαγγέλιο Μαθθ. 43 (VII 15—16).

Ὅταν κυκλοφόρησε τὸ περασμένο φύλλο τοῦ
 «Νουμά», κάποιος φίλος μου εἶπε «καλὰ καὶ με-
 τρημένα καὶ χωρὶς ὑπερβολὲς τὰ λές, μὰ τοῦ κά-
 νεις μεγάλη τιμὴ τοῦ Θεοδωρόπουλου νὰ τὸν παίρ-
 νεις στὰ σοβαρά· αὐτὸς εἶναι κωμικὸ πρόσωπο». Τὰ
 λόγια του αὐτὰ καθὼς καὶ τὴν παροιμία «ὅποιος ἀ-
 νακατέθεται μὲ τὰ πότερα τὸν τρῶν οἱ κόττες» θυ-
 μήθηκα σὰ διάβασα στὸ τελευταῖο φύλλο (ἀριθ. 23)
 τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Ἐργατῶν» (=μιά ψήφος
 στὴν ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐργ. Κέντρου) τὴ
 δῆθεν ἀπάντηση τοῦ κυρίου ἐκείνου. Στὸ ἄρθρο μου
 ἐκεῖνο, θὰ θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης τοῦ «Νουμά»,
 εἶχα ἀποφύγει, ἂν καὶ χτυποῦσα πρόσωπο (κι αὐ-
 τὸ τὸ ἔκανα, ὄχι γιὰ τὸ θεωροῦσα σοβαρὸ—τέτοια
 ἰδέα ποτὲ δὲ μοῦ ἦρθε στὸ μυαλὸ ἀφ' οὔτου τὸ
 γνώρισα—μὰ γιὰ τὴν παρεκάλεισαν ἐργάτες νὰ

(*) Κοίτα φύλ. 485 «Τὸ ἐργατικὸ μας κίνημα».